ד"ת לנ"ל שבת חוה"מ סוכות
תשפ"ה

בס"ד

"לַכֹּל, זְמָן; וְעֵת לְכָל-חֵפֶץ תַּחַת הַשָּׁמָיִם." [קהלת ג' 1]

אחרי יום כיפור מגיע חג הסוכות. במחנה עבודת הכפייה השתדלתי מאוד לקיים את המצוות - שבת, תפילה, החגים - אף על פי שעל כל אלה נענשתי. ביליתי שלוש שנים בתנאים הקשים של הכלא הסגור בגלל שמירת השבת.

היה רק מצווה אחת שלא יכולתי לשמור: **מצוות הסוכה**. מי יאפשר לי לבנות סוכה במחנה הקג"ב!

שנים מאוחר יותר, ראיתי שבקצה המחנה ערימת הקש. ידעתי שאם אני יכול לגרד את הקש כדי שיוכל לראות את הכוכבים מתחת, זה ייחשב כ**קיום מצוות הסוכה**. הבעיה הייתה שערימת הקש הייתה קרובה לגדר החשמלית של המחנה. אסור היה להתקרב אליו. מי שיעשה זאת, יחשדו בו שהוא מנסה לברוח, ויירו בו.

אבל הרצון לקיים את המצווה התגבר על הפחד. לקראת הערב, כשהם עדיין לא הדליקו את המקרנים במגדלי השמירה, בחסות החשכה, רצתי לכיוון ערימת הקש, נכנסתי לתוכו, גרדתי את הקש, הסתכלתי בכוכבים ובירכתי **"אשר קדשנו במצוותיו, וציוונו לשב בסוכה."**

ברגע שסיימתי את הברכה, מיהרתי לצאת מהסוכה. **אך לבי היה מלא בשמחה**. אני עשיתי את זה!

כך, שמראש השנה האומללה הראשונה של תחילת המסע הארוך שלי, הגעתי לסוכות – שעה של ביטחון ואמונה. זמן קצר לאחר מכן שוחררתי וישר מהכלא "גורשתי" לישראל.

נראה לי כי הסיפור הזה מדגים כיצד, למרות העצב של החורף המתקרב, יהודי יכול לשמוח וליצור בתוך עצמו את עולם המאבק שלו עצמו, ולנצח.בסופו של הדבר. הכל תלוי בך!

בשיעור אני יושב ליד עקיבא הופמן, אדם מבוגר, המתגורר בשכונת רמת שילה ברמת בית שמש. הוא צבר רובו ככולו ושרד קרבות מחרידים רבים בשירותו הצבאי בצה"ל. היום הוא יושב ולומד בכל בוקר שעות רבות. יום אחד הוא לימד אותי שיעור בכוחו של לימוד התורה, כשסיפר לי על הסיום שהוא עשה על ששה סדרי משנה במהלך מלחמת יום הכיפורים.

זמן קצר לאחר פרוץ המלחמה בתשל"ד, עקיבא נשלח עם היחידה שלו לסיני. הוא ציפה כי המלחמה עלולה לא להתסתיים מהר, וגם ידע כי יש הרבה זמן השבתה בצבא, אז הוא הביא איתו כמה כרכים של משניות קהתי.

המלחמה נמשכה ובין הקרבות, עקיבא למד משניות. הוא סיים את הספרים שהביא איתו, אז הוא שלח אותם הביתה והמשפחה שלחה לו כרכים נוספים. ביחידה שלו חייל לא-דתי שראה את עקיבא לומד בהתמדה. יום אחד הוא שואל את עקיבא מה הוא עושה, ועקיבא הסביר לו מה זה משניות, וכמה עוד היה לו ללמוד כדי להשלים את לימוד כל ששת סדרי המשניות. החייל אומר לו, "עקיבא, ביום שאתה תסיים את המשניות, גם תתיים המלחמה." עקיבא צחק וחזר ללימודו.

פעולות האיבה נמשכו במשך חודשי החורף ובתחילת 74' החל המשא ומתן להשגת הפסקת אש בהנחייתו של שר החוץ האמריקאי, קיסינג'ר. על-אף שהלחימה האטה, הועלו קשיים רבים בנסיון להגיע להסכמה. יום ששי

אחד, באחה"צ, אותו החייל פנה לעקיבא ושאל אותו – "אני רוצה הביתה כבר. כמה אתה קרוב לסיום...?" אומר לו עקיבה, "אני כמעט בסוף, אך יש לי שמירה הלילה ולא אוכל לסיים."

"אני אקח את השמירה שלך", אומר לו החייל. "אנחנו צריכים אותך לסיים!" (תרתי-משמע)

בשמחה, עקיבא חזר למשניות שלו. הוא סיים באותה שבת ועשה סיום בסעודה שלישית.

למחרת, ביום ראשון בבוקר, החייל העיר את עקיבא משנתו. "עקיבא!!! חתמו!!! הם חתמו על הפסקת האש אתמול בלילה. אנחנו הביתה!"

המספר את הסיפור הזה, אחד בשם מיכאל גרוס, ממשיך. הוא עשה סיום עם בנו על משניות **סדר קודשים** בשבת השניה של המלחמה הקיץ.

"דברנו על מה יהיה אם תהיה אזעקה בזמן הסיום. ב"ה לא היתה. בסיום, דברתי על הדרך בה לימודינו מגן עלינו, והבעתי את התפילה כי המשניות שלמדנו ילוו את החיילים לתוך המלחמה. מהדימויים המרגשים ביותר מימי הלחימה היה ווידאו שהופץ המראה סיום על מסכת תענית שעשה אחד החיילים לפני כניסתו לעזה. היה קשה לראות בגלל החושך, נר בודד האיר את החייל עצמו בשעת הסיום וההדרן. אך ברגע שהוא סיים, חבריו החיילים פרצו בשירה וריקוד, בליווי הבזקי אור מהמצלמות.

אור התורה ליווה חיילים אלה למלחמה. הכהן משוח המלחמה שמלווה את צבא ישראל הנכנס לקרב מבהיר להם:

" **כִּי ה' אֱלֹקֵיכֶם הַהֹלֵךְ עִמָּכֶם לְהִלָּחֵם לָכֶם עִם אֹיְבֵיכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם.** "

המשנה במסכת סוטה (פרק ח', משנה א') מפרט דברים אלה: **"הם באים בנצחונו של בשר ודם, ואתם באים בנצחונו של מקום."** ובסיום המשנה **"זה מחנה הארון."** מפרש הרב קהתי – עם מחנה ישראל שיוצא למלחמה הולך הארון, שהלוחות בתוכו, ובגמרא אמרו: "שה' וכל כינויו מונחים בארון, והרי השכינה עמכם במחנכם.

היום, מזכיר לנו הרב גרוס, כי עוד אין לנו ארון, אך התורה הולכת איתנו למלחמה ומגינה עלינו. כשם שהסיום שעשה עקיבא הופמן ציין את קץ מלחמת יום הכיפורים, הסיומים שהיו והתורה שלמדו ולומדים בכל ארצות התבל שמרו על חיילינו הקיץ, ושמרו גם עלינו הנמצאים בחזית העורף.

בית המקדש הוא מקור השראת השכינה לעולם, וממנו ירד לעולם כולו שפע רוחני המלווה בשפע גשמי. גם הגויים נהנו מן השפע הזה, כפי שאמר רבי יהושע בן לוי: אילו אומות העולם היו יודעים מה בית המקדש נותן להם, היו מקיפים אותו שומרים כדי לשומרו! ועם ישראל - על אחת כמה וכמה. בית המקדש היה מהווה חיבור ישיר בין עם ישראל לקב"ה, ובחורבנו בטלה מאתנו קרבת אלוקים זו.